

Ewa Marczak, Paul Barford, Jerzy Gąssowski

Stasin, st. 6, gm. Trojanów, woj.
siedleckie, AZP 69-73/-

Informator Archeologiczny : badania 28, 83

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Sitno, st. 11, gm. Szczecinek, woj. koszalińskie — patrz: środkowa i późna epoka brązu
Sławsko Dolne, st. 34, gm. Strzelno, woj. bydgoskie — patrz: neolit
Spytkowice, st. 26, gm. loco, woj. bielskie — patrz: neolit

Stasin, st. 6
gm. Trojanów, woj. siedleckie
AZP 69-73/—

Uniwersytet Warszawski Instytut Archeologii

Badania prowadzili mgr mgr Ewa Marczak i Paul Barford ((autorzy sprawozdania) pod kierunkiem prof. dr. hab. Jerzego Gąssowskiego. Udział wzięli studenci Instytutu Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego. Analizy antropologiczne wykonał dr Karol Piasecki. Finansowane przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne — wczesne średniowiecze.

W sierpniu 1993 r., podczas stacjonarnych badań wykopaliskowych na grodzisku (st. 1) w Podebłociu, przeprowadzono retrospekcję terenu w promieniu ok. 1 km od badanego stanowiska. Wynikiem tych prac było odkrycie w położonym niedaleko Podebłocia Stasinie śladów osadnictwa z okresu wczesnego średniowiecza. Nowo odkryte stanowisko znajduje się w odległości ok. 700 m na północny zachód od grodziska w Podebłociu, po prawej stronie drogi z Jaźnia do Mościsk. Podobnie jak wczesnośredniowieczny zespół osadniczy w Podebłociu, stanowisko w Stasinie położone jest na krawędzi wysoczyzny rozciągającej się wzdłuż dawnej doliny Wisły. Odkrycie nowego stanowiska możliwe było dzięki odlesieniu niewielkiego obszaru o powierzchni ok. 0,5 ha.

W badaniach ratowniczych skoncentrowano się przede wszystkim na materiale występującym na powierzchni ziemi. Dostępny teren spenetrowano kilkakrotnie. Nie udało się jednak ustalić zasięgu stanowiska, a tym samym jego wielkości z dwóch powodów: a) obszar, na którym prowadzono badania otoczony był ze wszystkich stron lasem, b) stanowisko zostało zniszczone głęboką orką i ponownym zalesieniem. Udało się jednak zlokalizować 2 skupiska występowania materiału archeologicznego na powierzchni ziemi. Jedno znajduje się w części północno-zachodniej, drugie w części południowo-wschodniej badanego obszaru. W jego skupiskach występowały fragm. glinianych naczyń i silnie przepalone kości.

Łącznie znaleziono 55 fragm. glinianych naczyń (14 pochodzi ze skupiska A, 41 ze skupiska B) oraz ok. 80 fragm. silnie przepalonych kości ludzkich (30 pochodzi ze skupiska A, 20 ze skupiska B, 30 znaleziono na pozostałym obszarze stanowiska).

Wyniki badań antropologicznych wskazują zdecydowanie na odkrycie dwóch odrębnych pochówków: jednego w skupisku A, drugiego w skupisku B. Pozostałe szczątki kostne pochodzą prawdopodobnie z kilku innych grobów, których nie udało się zlokalizować.

Stanowisko należy określić jako cmentarzysko ciałopalne, na którym nie stwierdzono istnienia jakichkolwiek konstrukcji naziemnych związanych z formą pochówków. Wynika to z dużego stopnia zniszczenia stanowiska.

Materiały archeologiczne zebrane podczas badań nie dostarczyły podstaw do ustalenia ścisłej chronologii odkrytego stanowiska. Fragmenty glinianych naczyń należy datować na szeroko pojęty okres wczesnego średniowiecza.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego.